

Princeznovská pravidla

V HLAVNÍ ROLI PRINC

TRADIČNÍ
POHÁDKOVÝ
SVĚT...

... ALE OBJEVIL
SE NOVÝ
PRINC

PHILIPPA
GREGORYOVÁ

Ilustrace Chris Chatterton

Princeznovská pravidla

V HLAVNÍ ROLI PRINC

Text copyright © Philippa Gregoryová, 2020
Illustrations copyright © Chris Chatterton, 2020
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd., 2020
Translation © Kateřina Chocholová, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024
All rights reserved

PRINCEZNOVSKÁ PRAVIDLA. V hlavní roli princ

Z anglického originálu *The Princess Rules. It's a Prince Thing*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books v roce 2020,

přeložila Kateřina Chocholová

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Adéla Lapáčková

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2024

Vydání první

ISBN 978-80-276-0583-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

**Princeznovská
pravidla**

V HLAVNÍ ROLI PRINC

PHILIPPA
GREGORYOVÁ

Ilustrace

Chris Chatterton

Pro Freddieho a Sebastiana

Květuše a bratr 9

Květuše a piráti 75

Květuše a huňatý mamut 155

Květuše a bratr

KAPITOLA PRVNÍ

*Dokonce i v pohádkové
zemi mají trable s kurýry.*

Na obloze stříbřitě zářil srpek měsíce, tenký jako slupka, když královna Sedmi království uslyšela klepání na okno v ložnici. Otevřela ho a na parapetu spatřila unaveného a velmi znuděného čápa, jak tam balancuje s velkým balíčkem pod křídlem.

„Sem jeden podpis,“ zazíval a podával jí svitek s voskovými pečeti.

„Nemyslím, že bychom...“ pravila královna. „Králi, objednali jsme si něco?“

Ale král si zpíval ve vaně a nic neslyšel.

Čáp hodil balíček do královniných rukou.

„Ó! To je ale pro královnu a krále z Hor za horami!“ zaprotestovala královna, když si přečetla štítek. „Není pro nás.“

„Nejsou doma,“ odvětil čáp. „Vy jste uvedeni jako náhradní adresa.“

„To ano, ale...“

Čáp odletěl do noci. Byla to jeho poslední zásilka. „Takhle pozdě bych pracovat neměl,“ slyšela ještě jeho brblání, když mizel ve tmě. „Jsem snad nějaká sova?!“

„K čertu s králem a královnou z Hor za horami!“ řekla královna. „V jednom kuse si sem

nechávejí něco posílat. Nechápu, proč jim to nemůže chodit pod padací most jako všem ostatním...” Potom strhla z balíčku pásku a pravila: „Ach!“ A nato: „To je dítě.“

Bylo to to nejroztomilejší princátko, jaké kdy kdo viděl. Královna, která už jedno dítě měla – dceru jménem Květuše –, byla z přírůstku nadšená. „Podívej, co přišlo!“ řekla, když král vyšel z koupelny. „Konečně máme malého prince.“

„To je výtečné!“ pravil král. „Vynikající! Vynikající!“ A pak si vlezl do postele a v tu ránu usnul. Královna ustrojila děťátko do královského křestního roucha, vložila je do královské kolébky a jemně s ním pohupovala.

Za noc děťátko povyroستlo a ráno už vypadalo jako čtyřleté. „Jako by to bylo teprve včera, když byl ještě miminko,“ povzdechla si královna.

„To přece bylo včera, ne?“ odvětil král. „Měla by sis pospíšit a raději ho rychle pokřtít, jestli má růst takovým tempem.“

A tak královna sepsala pozvánky pro každého z království a nechala je doručit hejnem pelikánů. Zrovna když do obřího zobáku posledního z nich vkládala poslední obálku, vešla do pokoje princezna Květuše.

„Co to má být?“ zeptala se a přelétla pohledem od parapetu obsypaného pelikány se zobáky nabitými pozvánkami k chlapečkovi, který seděl na podlaze a hrál si s vláčky.

„Tohle je nový král Sedmi království!“ řekl král radostně.

„Tvůj malý bratříček!“ zvolala královna.

„Princ...“ Král se zarazil – žádné jméno ho nenapadalo. „Jak mu budeme říkat, drahá?“ optal se. „Princové obvykle dostávají jména podle okolností svého narození. Mě pokřtili jako prince Angrešta, protože mě rodiče našli pod angreštovým keřem. A Květušin kamarád se jmenuje princ Kulich, neboť ho jeho matka našla v krabici na čepice.“

„Kuklík,“ řekla Květuše. „Jmenuje se Kuklík.“

„Kulich se mu z nějakého důvodu nelíbil,“ vysvětlila jí matka. „Jak tedy pojmenujeme chlapečka, kterého nám nedopatřením doručil čáp?“

„Princ Balíček,“ řekl král šťastně. „Hezké jméno. A potom král Balíček – to zní opravdu dobře.“

„Počkej chvíli,“ ozvala se Květuše. „Co myslíš tím *král*?“

„No, až tu nebudeme, samozřejmě se stane králem,“ řekl král radostně. „Vid', že ano?“ Zvedl malého chlapce a pohupoval ho na koleně. „Takhle jedou páni. Kdo je tady malý král?“

„Počkejte chvíli,“ opakovala Květuše. „To já zdědím království. Je to moje království, můj zámek a vůbec.“

„Ano, ale teď máme chlapce, prince,“ řekla královna. „Chlapci mají před dívkami přednost. To ví každý.“ Všimla si, že se Květuše tváří užasle. „Vždyť to víš, Květuše.“

„Vím to jen TEORETICKY,“ řekla Květuše opatrně. Dívala se na prince Balíčka. „TEORETICKY znamená, že takový je plán, myšlenka, nebo dokonce pohádka. Ale když se to děje ve skutečném životě, je to něco jiného. A když se to děje v mém vlastním životě, je to úplně něco jiného.“

„Kam jdeš?“ zeptala se královna, protože Květuše se vydala ke dveřím.

„Jedu navštívit jiného prince,“ řekla Květuše zlostně. „Na svém poníkovi. Pokud to samozřejmě teď není Balíčkův poník.“

KAPITOLA DRUHÁ

*V níž se Květuše dozví,
jak riskovala, když se
narodila jako dívka.*

Princ Kuklík právě ležel v houpací síti v sadu u svého zámku a četl si pohádky, když tam Květuše nakráčela. „Ahoj, Květuše!“ pozdravil, jakmile ji uviděl. „Víš, v knížkách se dějí ty nejpodivnější věci...“

„Něco dost divného se právě přihodilo mně,“ pravila stroze Květuše.

„Paráda!“ řekl Kuklík. „Miluju, když se něco přihodí. Bylo to ZNIČEHONIC? Mám úpl-

ně nejradši, když je to ZNIČEHONIC. Kouká z toho nějaké dobrodružství? Mám si vzít meč?“

„Tohle je spíš přemýšleci dobrodružství,“ odvětila Květuše. „Kuklíku, kdybys měl starší sestru, stala by se královnou a ty bys zůstal navždycky princem?“

„Ne,“ řekl Kuklík. „Králem bych byl já a ona by navždy zůstala princeznou, pokud by neměla to štěstí a neprovdala se za krále. To je Princovská výsada. Vždyť víš – princezny mají Princeznovská pravidla a my princové máme Princovské výsady. Ty nám říkají, jak to na světě chodí a co máme dělat.“

Květuši to ohromilo. „Věděla jsem o Princeznovských pravidlech, protože jsem se je

musela učit a každý po mně chtěl, abych je dodržovala. Ale o Princovských výsadách nevím nic. Co musejí princové dělat?“

Kuklík se zasmál. „Nemusíme dělat nic! Jsou to výsady – povolují nám všechno možné. Nejde o pravidla, která něco zakazují. Je to princovská záležitost. Dostaneme trůn bez ohledu na to, kolik máme starších sester, a sami stanovujeme zákony, ať už si o nich lidé myslí cokoli. Vlastníme celou zemi a jsme vážně, vážně bohatí, ale za žádných okolností o tom nemluvíme. Na narozeniny pro nás vystřelí salva z jedenadvaceti děl a lidé se nám klaní. Jako první jdeme do bitvy a jako poslední do záchranného člunu – myslím, že ty čluny jsou jediné místo, kde jsme poslední,

ale to se samozřejmě sotvakdy přihodí. Vy-
zýváme na souboj draky a příšery, zatímco
princezny můžou jen přihlížet. Dostáváme
nejlepší koně a vybíráme si nevěstu. Ona si
vybírat nemůže a nesmí nám říct „ne“. Mů-
žeme stínat lidi, když se nám zachce. Zkrátka
klasické princovské záležitosti.“

„To ale není fér,“ namítla Květuše. „Já se
mám řídit Princeznovskými pravidly a ty do-
staneš hromadu výsad?“

Princ Kuklík pokrčil rameny. „Vůbec to
není fér!“ přisvědčil zvesela. „Je to dočista
ve prospěch princů. Ale vždycky tomu tak by-
lo, takže to nikdo nezpochybňuje...“

„Já to zpochybňuju!“ přerušila ho Květuše.

„Jistě. Ale my princové ne. A většina lidí

o tom ani nepřemýšlí, protože to takhle bylo vždycky. Nejlepší je, když řeknou, že je to „přirozené“. Jako bychom vždy měli ve všem přednost a mělo tomu tak být navěky.“

„Tohle ale *není* přirozené!“ zvolala Květuše. „Vymyslelo se to tak, aby princezny neměly stejné možnosti! Vymysleli si to princové a prosadili králové!“

„Já vím,“ zakřenil se Kuklík. „A můžeme být i zlí princové – to princezny nejsou nikdy. Můžeme být zlí králové. Můžeme ždímat chudáky...“

„Ždímat je?“

„Být k nim krutí. Můžeme vyhlašovat bezdůvodně války, můžeme být tyrani, nařizovat lidem, co mají dělat, a když se budou vzpou-

zet, říct, že jsou zrádci, a useknout jim hlavy. Být princ je prostě skvělé.“

„A já zlou princeznou být nemůžu,“ pravila Květuše lítostivě. „Princeznu můžou zamknout do věže beze schodů jen proto, že je jí osmnáct. Představ si, co by udělali s takovou, která by byla opravdu zlá!“

„Dali by ji do skleněné rakve?“ navrhl Kuklík.

„Sněhurku tam šoupli jen kvůli tomu, že byla krásná,“ odtušila pochmurně Květuše. „Malou Červenou karkulku zase nechali schlamstnout vlkem, protože navštívila svoji babičku.“

„A co Šípková Růženka...“ připomněl jí Kuklík.

„O Šípkové Růžence mi ani nemluv! Ale to je jedno. Jde o to, co se právě přihodilo.“

„Něco se přihodilo? Jo! Jasně! Bylo to ZNIČEHONIC?“

„To tedy *bylo* zničehonic,“ přitakala Květuše. „Zničehonic jsme dostali prince. Chyba v dodávce. Měl dorazit někam jinam.“

„Co ho tam dopravit?“ navrhl Kuklík. „Až budou doma?“

„To mě napadlo, ale oni ho nechtějí. Chtěli si objednat hrocha, ne hochy. Byla to náhrada. Opravdu nepovedená náhrada.“

„Na co hrocha?“

„Asi jako mazlíčka,“ řekla Květuše sklesle. „Skutečné dítě nechtějí. Ale moji rodiče ano. A říkají, že z něj bude král. V MÉM království.“